

CVETJE

z vertov sv. Frančiška.

XXXII. tečaj.

V Gorici, 1915.

2. zvezek.

Vaja v ponižnosti po zgledih svetnikov.

P. A. M.

II. POGlavJE.

Kaj je ponižnost?

Katekizem nas uči, da je ponižnost tista čednost, ki dela, da vse dobro pripisujemo Bogu in radi pripoznavamo svojo slabost in grešnost.

Mi dobro vemo, da je vera podlaga vsega duhovnega ploslja, korenina kerščanske čednosti, in čeznatorne pravičnosti, začetek našega opravičenja in zveličanja. Vender ima pri tem ponižnost veliko nalogo. Tudi ona je v pravem pomenu podlaga kerščanske pravičnosti in popolnosti. Zakaj le tisti živi pravično, kateri spolnjuje voljo božjo, njegove svete zapovedi. To pa stori ponižni, prevzetni pa hoče imeti vse le po svoji volji. Zato je za pravo ponižnost pred vsem potrebno, da se vklonimo Bogu, vse dobro njemu pripisujemo z razumom in voljo spoznavamo, kako je Bog neskončno popolen, sami pa smo polni slabosti in grešnosti. Zato se resnično ponižen človek pred Bogom rad vklanja, pa tudi nad bližnjega se ne povzdiguje.

Ponižni ve, da pride vsak dober dar od zgoraj, od očeta luči, od Boga in zato rad pripozna, da ima vse dobro v natornem in čeznatornem redu le od Boga, kaker uči tudi sv. apostelj Pavel, ko pravi: »Kaj pa imaš, da bi ne bil prejel?« On ve, da je velik dolžnik in vbožec pred Bogom. Če si tudi prizadeva, da bi vestno spolnil voljo božjo, ostane pri tem vendar le malo priden hlapec po besedah Jezusovih: »Tudi vi, keder storite vse, kar vam je zapovedano, recite: Malopridni hlapci smo, storili smo, kar smo bili dolžni storiti.« Luk. 17, 10. Ker se pa zaveda, da je pri vsem svojem prizadevanju ostal le slaboten in grešen človek in je v službi božji marsikaj storil le poveršno in nepopolno, se globoko poniža pred Bogom in si očita, da je slab in nezvest hlapec, zlasti ko pomisli, kako je večkrat z grehi razžalil svojega najvišjega Gospoda.

To ponižno pripoznanje grešnosti in slabosti, pripoznanje, da smo vboge stvari, da je vse, kar imamo dobrega nad seboj, le nezasluzen dar božji, to dela človeka ponižnega. Z veliko hvaležnostjo moramo večkrat premišljevati dobrote božje v natornem in čeznatornem redu, vse dušne in telesne zmožnosti, vso ljubezen in skerb božjo za našo časno in večno srečo, zlasti pa posvečujočo milost, ki nas dela srečne, otroke božje in dediče nebeškega kraljestva. To premišljevanje nas bo s hvaležnostjo napolnilo in priganjalo, da se bomo radi poniževali pred Bogom in vedno njemu dolžno čast skazovali. Tako je delala preblažena Devica Marija, od Boga naj bolj oblagodarjena, pa zraven najponižniša stvar božja. Njej je dal Bog vso polnost milosti, njo je obvaroval vsakega madeža izvirnega pa tudi djanskega greha, njo je povzdignil do skoraj neskončne visokosti Matere Božje. Marija je vse to premišljevala in njeno serce je bilo napolnjeno z največim veseljem. Vsa ta visokost je pa ni prevzetne, temuč le še bolj ponižno jo je delala. Vsa ponižna je občudovala nezapopadljivo ljubezen Vsemogočnega Boga, da se je ravno na njo ozerl, in ravno njo izvolil. V svetem veselju in z globoko ponižnostjo je vskliknila: »Moja duša poveljuje Gospoda in moj duh se veseli v Bogu mojem Zveličarju. Ker se je ozerl na nizkost svoje dekle, zakaj glej! odsihmal me bodo srečno imenovali vsi narodi. Zakaj velike reči mi je storil on, ki je mogočen in sveto njegovo ime.« Luk. I. 46—49. Premišljevanje božjih dobrot, ketere nam vsaki dan deli dobrotljiva roka očeta nebeškega, bo napolnilo tudi našo dušo s hvaležnostjo in svetim

veseljem. Ne bomo se zato prevzeli, ne se vdali napuhnjenim in samodopadljivim moslim, temuč, prevzeti tako nezaslužene dobrotljivosti in ljubezni božje, bomo govorili s kraljem Davidom: »Kaj je človek, da se ga spominjaš, ali sin človekov, da ga obiskuješ?« Ps. 8, 5.

Pri vsem tem pa bi ne bilo prav, ke bi si človek sam sebi pripisoval razne pomanjkljivosti, slabosti in napake, katerih pa v resnici nima. Čednost se vedno opira na resnico, nikedar ne na neresnico in laž; najmanj pa se more ponižnost opirati na prazne domišljije. Ponižnost izvira iz pravega in resničnega spoznanja samega sebe. Ako pa človek samega sebe prav spozna, bo spoznal ničevost svojo, grešnost in slabost in bo ravno zato zatiral vse visoke in prevzetne misli o samem sebi, se rad ponižal pred Bogom in ljudmi ter preziral posvetne časti in prazno hvalo sveta. Zato uči sv. Bernard, da je »ponižnost tista čednost, s katero človek, po pravem in resničnem spoznanju, samega sebe nizko ceni in zaničuje.« Tudi pobožni Tomaž Kempčan lepo pravi: »Kedor sam sebe dobro pozna, ve, kako malo je vreden, ter se ne veseli človeške hvale. Zelo moder in popolen je, kedor sam sebe nič ne ceni, o drugih pa dobro in kaj velikega misli. In ke bi tudi videl, da kedo drugi očitno greši in kaj hudega stori, vender nika ne misli, da si ti boljši, ker neveš, kako dolgo boš ostal dober. Vsi smo slabi, vender vedno misli, da si najslabši mej vsemi ti sam.« Ali ponižnost nas venderle ne sili, da bi nič dobrega nad seboj ne našli, da bi zapirali oči za dobre strani in verline, ki jih res imamo, za dobra dela, ki jih storimo s pomočjo milosti božje, le tega nam ponižnost ne pusti, da bi to, kar za svoje zveličanje storimo, sami sebi pripisovali. Sv. vera nas uči, da moremo že v natornem redu s svojimi natornimi močmi le prav kaj lahkega storiti, v čeznatornem redu pa prav nič. Vsa naša zmožnost je od Boga.

Tudi še ni prava ponižnost v tem, ker bi kedo rad le v slabi in raztergani obleki okrog hodil, nizka in zaničljiva dela opravljal, za časne reči se nič ne brigal, glavo po strani držal, zdihoval in le prav tiho govoril, vedno oči pobešal in enako se obnašal. Pri vsem tem se zadaj lahko skriva napuh in častilželjnost. Tudi za to še nihče ni resnično ponižen, ako se imenuje največjega grešnika na svetu, smet in izveržek sveta. O kako bi bil razžaljen, ke bi mu verjel in rekel, saj si res tak. On noče,

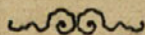
da bi se mu verjelo, temuč da bi se mu vgovarjalo in naštevalo, koliko lepih lastnosti ima in kako izversten človek je. Hvalo in čast pričakuje, zato ni resnično ponižen. Ponižnost je resnica in kaker je bilo rečeno, ona ne terpi zvijače, ne laži, ne prazne domišljije, ne izmišljenih slabosti. Ona nam prepoveduje bahati se z lastnimi dobrimi deli, pa prepoveduje nam tudi lastne napake in slabosti pretiravati. Sv. Frančišek Saleški pravi: »Ponižni ne kaže očitno svoje ponižnosti, temuč, koliker je mogoče, ponižnost kaker tudi vse druge čednosti skriva.« To je prava ponižnost serca, ponižnost, s katero radi pripoznavamo, da smo slabe in vbožne stvari, popolnoma od Boga odvisne. To je ponižnost, h kateri nas Kristus vabi, ko pravi: »Učite se od mene, ker sem krotak in iz serca ponižen.« Sv. Bernard pa pravi: »Te ponižnosti se učimo od njega, ki se je sam ponižal in vzel na se podobo hlapca, ki je vbežal, ko so ga hoteli judje za kralja izvoliti, ki se je prostovoljno izročil in samega sebe ponudil v sramotno smert na križu, ne prisiljen po sili sodišča, temuč po sili svoje nezmerne ljubezni.« Le samo to ponižnost serca nas je mogel Jezus učiti, le to nad seboj v zgled postaviti. Ponižnosti razuma on ni mogel imeti. Zakaj ponižnost je resnica. Jezus pa v resnici ni mogel nad seboj najti nikakeršne slabosti ali pregrehe. Toliko bolj pa nam je razodeval ponižnost serca. Svojo voljo je popolnoma podvergel volji svojega očeta; nikedar ni iskal svoje časti, temuč le čast očeta in vse je storil zato, da je poveličal očeta. Ni se povzdigoval čez druge in ni bil nejevoljen, ako mu ljudje niso skazovali dolžne časti. Tako nas je z besedo in zgledom učil, kako moramo vse dobro le Bogu pripisati in vedno le v njegovo čast vse obračati. V tem prostovoljnem, neprisiljenim in otroško udanem spoznanju naše vsestranske odvisnosti od Boga, obstoji prav za prav čednost ponižnosti. Kralj Faraó se ni hotel ponižati pod mogočno roko božjo, temuč le prisiljen od raznih nadlog in kazni božjih je spustil izraeljsko ljudstvo iz sužnosti. Kralja Antijoha je strašna in ostudna bolezen prisilila, da se je vklonil Bogu in rekel: »Bogu se podvreči je prav in da se umerljivi Bogu enacega ne misli.« II. Mak. 9, 12. Pa to ni bila prava ponižnost in pri Bogu ni imela nobene veljave. Zato pravi sv. pismo: »Prosil je tudi ta hudobnež Gospoda, od keterega pa ni mogel milosti doseči.« II. Mak. 9, 13.

Kaker pa ponižnost od nas zahteva, da se ne napihujemo, da si sami o sebi Bog ve kaj ne domišljujemo, tako nam zabranjuje, čez druge se povzdigovati.

Sicer smo pred Bogom po naturi vsi enaki in zato ne bi bilo vzroka pred drugimi se poniževati, ali Bog mej ljudmi neke-tere posebno odlikuje in jim daje razne natorne in čeznatorne darove. Ako vidimo človeka pobožnega in poštenega, ga moramo ceniti in zarad podeljenih mu božjih dobrot in milosti spoštovati. Ako se oziramo na svoje predstojnike, bodisi v družini ali v cerkvi in deržavi, moramo v njih gledati namestnike božje, po katerih nam Bog svojo voljo razodeva, in zato se jim moramo vклонiti, se pred njimi ponižati in jih slušati. To bomo tudi tim raje storili, koliker raje se pred Bogom ponižamo in se mu vклонimo. Čim bolj smo prepričani o svoji ničevosti, slabosti in grešnosti pred vsemogočnim in neskončno svetim Bogom, toliko bolj bomo pripravljeni podvreči se božjim naredbam in biti podložni tistim, ketere je on čez nas postavil. Zveličar sam nam je v tem najlepši zgled. Podvergel se je Jožefu in Mariji. On jima je bil pokoren in vdal se je tudi tistemu, ki ga je krivično sodil. Kliče ti: Kaj je to, če si ti, ki si prah in nič, podložen človeku zavoljo Boga, saj sem se jaz Vsegamogočni, Najvišji Stvarnik vseh reči, zarad tebe ponižno vdal človeku. Pod vse sem se ponižal in pomanjšal, da bi tvoj napuh premagal. Prah, uči se pokoren biti; perst, uči se ponižnosti, vklančaj se vsakemu! (Tomaž Kempčan). Zveličar je svoje učence opominjal, naj si ne izbirajo prvih mest, naj bodo radi zadnji. Pri zadnji večerji, ko jim je ko služabnik noge vmival, jim je dejal: »Zgled sem vam dal, da tudi vi tako storite, kaker sem vam jaz storil.« Jan. 13, 15.

Ponižen človek rad pripozna prednosti drugih, svoje pa zapostavlja in skriva, kaker uči sv. apostelj Pavel: »Nič ne delajte iz prepirljivosti ali zavoljo prazne časti, temuč v ponižnosti eden družega čez se čislajte.« Fil 23. Tako se potem ponižnost v življenju razodeva kot miroljubnost, skromnost, popustljivost, dobrotljivost, krotkost in ljubezen; vzderžuje in vterjuje vez edinosti. Ponižni se ne zmeni za to, ako ga ljudje zapostavljajo in malo cenijo. On ne išče posvetne časti in hvale, temuč beži pred njo, ker ve, da mu je nevarna za dušno zveličanje. Celo opravljanje in obrekovanje vdano prenaša. Zato uči sv. Tomaž: »Kedor hrepeni po časti in se zaničevanja boji,

kedor se jezi, ko ga ljudje zaničujejo, tisti je še daleč od prave popolnosti, ke bi tudi čudeže delal, ker mu manjka podlaga vseh čednosti, ponižnost.« Zato pa ponižnost ne dela človeka čmernega in žalostnega, temuč veselega in srečnega. Sv. Frančišek je prevzet od ljubezni božje vskliknil: »Kedo si ti, o Gospod, in kedo sem jaz? Ti si brezdno bitja, renice in časti, jaz pa brezdno ničnosti, prevare in revščine.« Ponižen človek ve, da mora le Boga zahvaliti za vse kar ima in z aposteljnomo govoriti: »Po božji milosti sem, kar sem,« In ke bi bil že dosegel visoko stopnjo svetosti, bi moral vender se sv. Pavlom govoriti: »Ne jaz, temuč božja milost z menoj.« V tem je bistvo ponižnosti, da človek rad pripozna svojo odvisnost od Boga, pa tudi svojo slabost in nezmožnost.

Priročna knjiga sv. Leonarda Portomavriškega.*)

Poslovenil P. A. F.

Nevednost naše pameti je največa škoda, ki nam jo je prinesel Adamov greh; zakaj iz nje izvirajo vse druge napake v naši duši. Z nami se namreč ravno tako godi, kaker z uro; ako v nji prvo kolesce stoji, stojijo vsa druga kolesca; ravno taka je v naši duši. Ako je namreč prva dušna zmožnost, naša pamet, otemnjena zaradi nevednosti, potem ne delajo ne naša volja, ne druge podrejene zmožnosti. To tako škodljivo nevednost pri redovnicah skušajo odpraviti s postnimi in adventnimi govori ali pridigami, ko jih poučujejo v njihovih stanovskih dolžnostih in v popolnosti, katero so obljubile. Ali beseda se izgubi in ni si lahko zapomniti, kar si samo enkrat slišal; zato sem samo iz tega namena spisal te duhovne nauke, ketere sem

* Sveti Leonard Portomavriški, spoznavavec prvega reda svetega Frančiška, je bil sloveč misijonar v Italiji. Na svojih misijonih je zelo priporočal pobožnost svetega križevega pota; spisal je več knjižic vernim v pouk. „Skriti zaklad“ o koristih svete maše je Cvetje že podalo svojim bravcem. V letošnjem tečaju bo prinašalo njegovo „Sveto priročno knjigo“, (Manuale sacro) namenjeno sicer redovnici, ki bo pa vsakemu koristila. Udje tretjega reda jo bodo lahko rabili za berivo, keder ne bodo mogli priti na mesečni shod.

že pridigal. Sestavil sem priročno knjižico, da jo bo mogla vsaka redovnica vedno pri sebi imeti. V nji bo nahajala jed, katero najde v drugih bolj učenih knjigah ko najbolj zdravo lirano. Govorim pa samo z eno osebo, da bom mogel tako, kakor mislim, bolj priprosto koristiti vsem, in upam, da bo ta knjižica, ali vsaj moja dobra volja vsem ljuba in draga. Knjižice nisem razdelil na poglavja, temuč na pet delov, na pet besed svetega Tomaža Akvinskega, v katerih so vsi potrebni, nauki.

1. Trdno podlago mojih naukov v ti knjižici postavljam na izrek svetega Pavla apostola: »V cerkvi rajši pet besed razumno govorim« (1. Kor. 14, 19.). S petimi besedami hočem učiti verne, kakor pravi sveti Pavel. Sveti Tomaž, angeljski učenik, preiskuje, ketere bi bile te besede in pravi: »Zato je sprejel pet, ker mora učitelj pet reči učiti: Česa se treba bati in ogibati, kaj treba delati, verovati in upati« (D. Thom. ibi lect. 4.) V teh peterih delih bom zbral vse nauke, ketere ti v ti sveti priročni knjižici podajam in želim, da bi bili porabna pravila tvojega duhovnega življenja.

Česa se boj?

2. Po nauku častitljivega svetega Hijeronima ne sme biti v sercu redovnice drugega strahu kakor le strah pred grehom. Sveti Janez Krizostom se je smejal vsemu drugemu žuganju, ker se na tem svetu ni ničesar bal kakor samo ene reči, namreč greha. Gdor bi prav poznal hudobijo enega samega greha, ne bi se šalil ž njim, ker je neskončno zlo in žali neskončnega Boga. Zato je smertni greh brezdno gerdobe, morje strupa, v katerem ni dna, kar najmodrejši Bog sovraži. Ne vemo pa, koliko grehov nam hoče Bog odpustiti; v naše pogubljenje se lahko zgodi, da bo zadnji greh, keterega bomo prvega storili, in glej, pogubljeni smo. O kako močna je berzda, krotiti pohotnost grešnega nagnjenja, ki žene pobožno dušo v pogubljenje. Glej, to je ščit, s katerim se moreš vstavljati hudičevemu navdihovanju: Ta greh je lahko tisti, keterega mi Bog ne bo hotel več odpustiti; ako ga storim, sem pogubljen. O kak tern v sercu! Gdo bi še grešil, ke bi dobro premišljeval to resnico? Samo to premišljevanje zadostuje, da bo duša v vednem strahu; blager tebi, ako se ga boš dobro spominjal.

Česa se ogibaj.

3. Na eno reč lahko omejiš vse reči, katerih se mora ogibati pobožna duša, in ta je, priložnost v greh, naj bo že smertni ali pa majhin. Hudi duh se smeje terdnim sklepom, ketere dela pobožna duša, ne da bi se ogibala grešnih priložnosti. Neki izganjavec je vprašal hudega duha, ketera pridiga mu najbolj škodi. Po dolgem obotavljanju odgovori hudi duh: »Pridiga o grešni priložnosti, ker pride grehu do korenin.« Slabotni smo; zakaj se pa ne varujemo nevarnosti kaker slabotni? Glej, važen opomin: Kederkoli greš k spovedi, ne oziraj se samo na hudo, kar si storil, temuč tudi na priložnost, ki te je zvezala z grešno navado, tudi ke bi bili samo majhini grehi. Poglej, ali ni za te grešna priložnost, prijateljstvo, dopisovanje, zaupno občevanje, hoditi na oni kraj, in enake reči? Zapusti vse to, drugači boš vmil (pri sveti spovedi) le zunanjo stran posode, ne pa notranje.

4. Ne reci, da sem prestrog. O da bi mogel pogledati v pekcl in videti koliko tam gori takih, ki so z enim majhinim grehom začeli kovati verige toliko grehov. Resnične morajo tedaj biti besede svetega Duha: »Gdor malo zametuje, bo s časoma padel« (Sirah, 19, 1.). Sveta Terezija pripoznava o sebi, da bi bila pogubljena, ke bi se bila šla pogovarjat nekega dne, tudi brez slabega namena, samo zaradi razvedrenja in ničemernosti. Zakaj tako bi tratila čas in s tem storila majhin greh; s tem malim grehom bi bila padla v velike; to ji je Bog razodel in pokazal v peklu strašni kraj, ki jo je čakal. Glej, da ne boš zaničeval božjega navdihovanja; varuj se vsakega majhinega greha s tem, da se boš ogibal vseh grešnih priložnosti. Ali že ni zadosti, da majhin greh Boga žali? In ako bi ne bilo nič drugega, bi te morala zaderževati strašna kazen na drugem svetu. Sveta Vitalijana je bila v vicah tri leta zato, ker si je v petek premalo spoštljivo do Kristusovega terpljenja svoje kite vmi-vala. Zapomni si tedaj ta nauk: Pred Bogom ni obeden greh majhin.

Kaj treba delati?

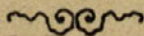
5. Ko sem postavil pglavitni temelj prave pobožnosti, bati se in varovati greha in vsega hudega, bom na njem sezidal lepo poslopje, ke ti bom razlagal, kaj je ono dobro, kar moraš delati. Glej, tu imaš na kratko vse pobožnosti in nauke.

za pobožno osebo, ki hoče skerbeti za svojo dušo; vse to imaš v tretjem delu te priročne knjižice ali v tretji besedi; kaj treba delati. Tu imaš mnogo nauk; prvi nauk in oblika vseh drugih je **s v e t o p r e m i š l j e v a n j e**. Ako vidiš redovnico, da je mlačna in se je naveličala božjih reči, ali veš, od kod prihaja to duhovno siromaštvo? Glej, od tod, ker ne premišluje. Nato namerja hudi duh vse svoje skušnjave; ako v tem zmaga, zmaga v vsem, in ako se mu posreči odverniti redovnico od premišljevanja, lahko doseže vse, kar hoče. Zato pravi sveti Filip Neri, da je redovnica brez premišljevanja brez pameti. Kaj bo vse hudega počenjala, v kake pogreške bo padala, ker je brez pameti?! Z eno besedo, premišljevanje je duša redovniškega življenja; brez te duše redovniško življenje ni več živo, temuč mrtvo. Zastonj se izgovarjajo oni, ki se radi izogibajo tega tako svetega opravila. Glede nato so vsi izgovori prazni, ako povem, kaj je premišljevanje v bistvu, ko ni v resnici nič drugega kakor misliti na Boga sè sklepom poboljšati svoje življenje. Neki papež namreč pravi, da je vsaka misel na Boga z namenom delati dobro, dobro premišljevanje; in gđor bi rekel, da je težko premišljevat, bi rekel, da je težko misliti. Na ktere reči pač naj bi mislili od jutra do večera, ako ne na večne resnice, na katerih visi vsa naša sreča, ako jih dobro razumemo? Je pa mnogo porabnih načinov premišljevanja, ali da te ne bom zmešal, bom spravil vse na eden način in ta je, imeti serce hrepeneče po veliki popolnosti, ker vse drugo samo pride. Sveti Filip Neri je pravil svojim učencem: »Bodite ponižni in željni dobro delati, in sveti Duh vas bo učil premišljevat. Dve reči ste potrebni da boš mogel premišljevat in z Bogom občevati, namreč, da je tvoje serce ločeno od vseh stvari in da imaš živo pred očmi pričujočega svojega Stvarnika, kakor bom dalje povedal. Ako se boš pa mešal v vsako reč in te bodo skerbele zadeve tvojih sorodnikov, ako boš hotel vse vedeti, ne boš imel miru pri premišljevanju. Napolni posodo z vodo in jo tresi, ne boš se mogel videti v vodi kakor v zercalu, ravno tako tudi tvoja duša ne bo mogla videti dobrega Jezusa, ako jo vznemirjajo časne reči, in tvoje premišljevanje bo polno rastresenosti. Loči se tedaj od vseh reči, pretergaj vse vezi, s katerimi je zvezana tvoja siromašna duša in videl boš, kako hitro bo poletela k svojemu Bogu in premišljeval boš, ne da bi vedel za to. O kako drag je čas premišljevanja! O, da bi ga

mogel imeti veliko za to sveto opravilo! Kaka sramota za te, ke bi z najmanjšim vzrokom opuščal premišljevanje! Sveti Benedikt je zapazil, da je hudi duh napadal in za rokav vlekel redovnika, ki je vhaljal od skupnega premišljevanja. Ke bi videl, gdo za teboj stoji, o kako goreče bi zapodil skušnjavo, keder čutiš pri premišljevanju dolgčas ali gnjus, ki dela, da se ti zdeha, in bi rad vun šel, da bi se odehnil. In ne bodi zadovoljen sè skupnim premišljevanjem, temuč marljivo porabi vsaki prost čas, ki ti še ostane, ko si opravil svoje dolžnosti, z namenom, da se boš v samoti večkrat pogovarjal sam sè svojim Bogom. Keder bo pa tvoje serce suho in tvoje misli raztresene, glej pomoček! Beri iz svete knjige po zgledu svete Terezije, ki se je sedemnajst let neprenehoma borila s tem, da je nekoliko brala, potem pa nekoliko premišljevala. Zakaj iz premišljevanja zajemamo svete občutljaje, kakeršni so dejanja božje ljubezni, kesanje, zahvaljevanje, darovanje in terdni sklepi rasti v popolnosti. Ta čas ni nigdar izgubljen. Sveti Frančišek Saleški pravi, da so tudi kipi v velikih palačah častni za kralja; in zato ke bi bil mej premišljevanjem tudi ti kaker kip in bi ko tak tam stal iz ljubezni do Boga, ne bi bilo za te brez zasluženja. Dobro vem, da se dobri Bog ne da prekositi v radodarnosti; ako se boš navadil s praznim srcem in z odpertimi očmi vere v sebi občudovati dobrega Jezusa, o kolikokrat te bo k sebi potegnil in s četertjo ure premišljevanja bo poplačal vse težave. Zaželjen spominik naj bo tedaj:

Imej za izgubljen dan, keder nisi opravil premišljevanja.*)

(Dalje prih.)

Marijina mašna družba in - vojaki.

Marijina mašna družba je lepo napredovala do napovedi sedanje vojske. Od 15. avg. 1913 do 15. avg. 1914 se je sprejelo 60700 novih udov. Med njimi je deset nadškofov in škofov ter 2580 mašnikov in redovnih oseb. Kot mertvih je bilo priglaše-

* Tu govori sv. Leonard Portomavriški redovnim osebam, ki imajo vsaki dan določen čas, da opravljajo predpisano skupno premišljevanje. Veliko je tudi svetovnih oseb, ki bi lahko vsaki dan premišljevanje opravljale. Katere pa ne vtegnejo, naj skušajo vsaj pazljivo prebrati kak odstavek iz katere pobožne knjige ali časopisa.

nih 14000 družbenikov. Živih udov je zapisanih nad 816.000. Vsak izmed njih da enkrat na leto za eno sv. mašo na namen družbe. Daruje se torej na leto nad 800.000 sv. maš za družbenike, pred vsem za umirajoče, za srečno zadnjo uro.

Vojska je pa naglo spremenila mariskaj, tudi v glavnem upravnistvu Mašne družbe. Pervi voditelj ali kurator, p. Gašper Wörtmann, je bil pri evharističnem shodu v Lurdu. Hotel je vrediti Mašno družbo na Francoskem in Španskem. Hitro v začetku vojske pa ga ko tujca niso naprej pustili ter ga za-perli ko jetnika. Sedaj se nahaja z drugimi vjetniki v »Casa-bianca par Aleria« na otoku Korsika. Namesto njega je nastavljen drugi, začasni voditelj, p. Šturmij Engelhard. Gvardijan Ingoljštadskega samostana je bil ko vojaški duhovnik poklican na bojno polje. Ravno tako je moral redovno obleko zamenjati z vojaško fr. Genuin, tajnik in glavni vrevejavec vsakoletnega imenika udov. Ž njim so bili še drugi bratje iz Ingolstadskega samostana poklicani k vojakom. Na vojsko so morali pa tudi tiskarji sami. Vse to je storilo, da letos ni mogel iziti običajni imenik novih in umerlih udov Mašne družbe. Odložen je na vgodniši čas.

Če je delovanje družbe manj sijajno, je pa pristop olajšan in to posebno zaradi vojakov. Njim je Mašna družba pred vsem potrebna. Vojaki grejo v najboljših letih smerti naproti. Sedaj pa ni časa, veliko se na smert pripravljati. Na večnost so pa vender še le malo resno mislili. Zelo prav jim torej mora priti pomoč drugih, pomoč po sv. mašah. Mašna družba je velika, številna armada pomočnikov, ki ako jih razdelimo na posamezne dni leta, darujejo na dan nad 2000 sv. maš za vmirajoče. To je kaj tolažilno za tiste, ki morajo nagle smerti vmreti. Poverh se darujejo sv. maše tudi za tiste, ki v vicah terpijo. V tem je druga prednost Mašne družbe: »Če tudi nihče ne bo mislil name po moji smerti, bo vender Mašna družba darovala vsak dan daritev sv. maše tudi za mene.«

Ravno tako tolažilna je Mašna družba za tiste, ki so ostali doma ter imajo svoje ljube domače in sorodnike na bojišču. Navadno se namreč smert padlega vojaka ne izve takoj. Domači ne morejo njegovi duši priti hitro na pomoč z molitvamj in sv. mašami. V Mašni družbi pa je ta namen že naprej določen. Svete maše se darujejo pred vsem za vmirajoče. Članom Mašne družbe je torej že naprej zagotovljena velika duhovna pomoč

v smerti in v vicah. Zato spada med najboljša dobra dela, svojega očeta ali brata ali moža ali sinu ali ženina pripeljati v Mašno družbo. S tem se jim stori usluga, za katero bodo skozi celo večnost hvaležni.

Vojaki morajo premagovati tako velike in izredne težave, da komaj na kaj druglega mislijo: V gromu topov, v prasketanju pušek, v zadušljivem dimu in slabem zraku, v boju zoper nevkontljivega sovražnika, v razdejanju od vseh strani — morajo biti pripravljeni na smert. Za tak slučaj se naprej prevideti, si zagotoviti pomoč mnogih društvenikov, je gotovo prav dobro. Taka pomoč je toliko nujniša koliker strašnejša je vojska.

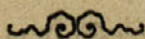
Velikih milosti potrebuje vojak tudi tedaj, keder je ranjen. V tujini, v bolnišnicah z neznanim jezikom se le težko kaj pomeni z drugimi. Oslabljen more le malo sam moliti. Poterpeti pa mora v mariščem. Mnogo pogreša, kar si želi. K temu pride še misel na dom in skerb za domače. Treba mu velikih milosti! Zelo mora takemu koristiti, ako je član velike Mašne družbe. Presveta daritev nove zaveze je najboljšo sredstvo vsaketero milost si izprositi. Prav modro torej ravna, kedor si tak pripomoček naprej preskerbi.

Glavna dolžnost vsakega uda je, dati na leto za eno sv. mašo v namen družbe. Vpisnina za pristop znaša 50 vin., za posamezne pošiljatve po pošti 10 vin. več. Kedor pridobi deset udov in jih skupaj priglasi, prejme v dar majhino knjižico »Mala Lenčica od Svetega Boga«. Za vojake, ki so na vojski morajo seveda domači preskerbeti vsakoletno sv. mašo. Tiskovine in sprejemnice se dobijo na naslov: Mašna družba v frančiškanskem samostanu v Mariboru.

Za vse, ki podpirajo Mašno družbo, jo razširjajo in priporočajo, se posebej vsak teden daruje ena sv. maša v čast brezmadežni Devici Mariji, patroni družbe.

Marljivim sotrudnikom na Slovenskem izrekamo najprišerčnejšo zahvalo: Tisočkrat poverni Bog in Marija!

P. E. L.

Papeško pismo,

važno za voditelje in ude tretjega reda sv. Frančiška.

(Dalje.)

Vsebina pisma.

Po razločnem naslovu na tri generaljne ministre prvega reda sledi kratek vvod, dva dela in sklep. U vvodu je povedano, kaj je napotilo papeža, da je to pismo pisal in kaj hoče ž njim doseči. V prvem delu razprave je začrtan kratek za-deržaj temeljnih načel o bistvu, upravi in namenu tretjega reda. Drugi del pa podaja nauke, kako naj se organizacija izpelje in vredi in kako je doseči v sedanjih razmerah in pretečih nevarnostih namen tretjega reda. H sklepu izraža sv. oče upanje, da se bo vresničilo, kar je vzkazal v tem pismu v korist reda.

Da boste razlagi lažje sledili, smo dali pismo tukaj v posameznih oddelkih natisniti.

Vvod.

»Ljubljeni sinovi, pozdrav in apostoljski blagoslov! — Da tretji red frančiškanski, ki ga svetovnega imenujejo, razširjen po vsem svetu, ne le po številu svojih udov, temuč tudi po svoji delavnosti cvete, dokazujejo za gotovo premnogi spisi o tem redu, kaker tudi mnoga romanja k slovečim svetiščem in pogosti shodi, mej katerimi se radi spominjamo tega, ki je bil nedavno v tem našem mestu. To so gotovo prav vesele reči, ki nam dajejo priliko čestitati vam, ljubljene sinovi, ki ste tovarišem tretjerednikom učitelji in voditelji. Vender vam ne bomo skrivali strahu, v katerem smo že davno, zavoljo neketerih znamenj, da se ne bi kje, hoteč na videz kaj zaslužnišega storiti za človeško družbo, nemodro hlepenje po novostih vtihotapilo v tretji red ter ga počasi odvernilo od njegove vstanove. kakeršno je hotel imeti presveti Frančišek. Da vam torej v tako važni reči naše svete na znanje damo, smo se namenili denes nekoliko obširniše vas nagovoriti.«

Razlaga: Kako prijazno in očetovsko je nagovoril papež tiste, ki jih pismo tiče! »Ljubljeni sinovi!« Po tem ljubeznivem nagovoru, jih pozdravlja, ko prijatelj, ki jim vse dobro želi in jim s tem pismom noče nalagati bremena ali neprijetnosti delati, ampak le koristiti jim in dobro storiti. Na to jim daje po

najvišji poglavar sv. Cerkve in namestnik Kristusov svoj blagoslov: »Ljubljeni sinovi, pozdrav in apostoljski blagoslov!«

Takoj na to prejde k stvari, o kateri namerja pisati in izraža svoje veselje nad razcvitanjem in obilnim številom udov tretjega reda v sedanjem času. Veseli ga veliko število tretjerednikov, še bolj se pa raduje nad njihovo delavnostjo, ki jo spričujejo mnoge knjige in časopisi, ki se izdajajo o tretjem redu po celem svetu v raznih jezikih. Tudi romanja in obilni shodi tretjerednikov so dokaz, da je ta red zelo razvit in delaven. K vsem tem lepim vspehom sv. oče čestita.

Iz tega moramo posneti, da odobrava spise o tretjem redu, tretjeredna romanja in skupne večje ali manjše shode. Tretji red torej ni za katakombe in puščave, ampak naj se tudi v javnosti razodeva. Seveda je treba, da se vse take reči nimajo za glavni namen tretjega reda in da se prirejajo v primernem času, duhu tretjega reda primerno.*)

To serčno veselje papeževo nad cvetočim stanjem tretjega reda pa moti skerb in strah, da bi vtegnil zajti na drugo pot, kakor mu jo je določil sv. oče Frančišek. Ta strah je papeža napotil, da je izdal to pismo. Pretečih nevarnosti in sumljivih znamenj ne imenuje naravnost, ker noče žaliti nikogar; vendar je označil te nevarnosti za one, ki jih tiče, precej jasno: »da se ne bi kje, hoteč na videz kaj zaslužnišega storiti za človeško družbo, nemodro hlepenje po novostih vtihotapilo v tretji red ter ga počasi odvernilo od njegove vstanove, kakeršno je hotel imeti presveti Frančišek.« Če se bomo deržali nadaljnih navodov, ki jih daje papež v tem pismu, pa bodo nevarnosti odstranjene, prvotni značaj in duh tretjega reda ohranjen, namen tega pisma dosežen.

Vender je pa treba omeniti že sedaj, da sv. oče ni na strani tistih, ki hočejo imeti »vse po starem« in v tretjem redu nič družega, ko bratovščino molitve in zaklad odpustkov. Ne! Sv. oče hoče imeti tretji red poln življenja in dela v mejah svetega vodila.

(Dalje prih.)

* V Insbruku na Tiroljskem, v Monakovem na Bavarskem, v Keljnu ob Renu in drugod so se skupni shodi prav dobro obnesli. Ali ne bi kazalo — ko se vojska srečno konča — sklicati tudi pri nas skupen shod slovenskih tretjerednikov? Ali morebiti skupno romanje? Voditelji naj določijo. Najberže bo pa tudi po vojski treba še malo počakati.

Zmernost!

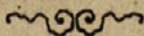
Sedanji tako resni časi nam kličejo živo v spomin nekočednost, ki so mnogi preveč pozabili na njo, ki jo pa udom tretjega reda vodilo zelo priporoča in predpisuje; to je čednost zmernosti v jedi in pijači, v obleki in zabavah, zmernost vživanja. Svet se je poslednja leta v teh rečeh daleč zgubil. Meso in bel kruh in kava vsak dan, to je postalo nekaj navadnega tudi priprostim ljudem. Namestu cerkve se polnijo ali so se polnile do nedavno kerčme in gostilne, ne sanjo o posebnih praznikih, tudi obnavadnih nedeljah, če ne že dopoldne, pa gotovo popoldne in so polne ostale do polnoči in še delj. Brez sfalkov in sfalčič, smodek in prismodek mej zobmi zdaj že otroci ne morejo živeti. Po obleki ni več razločiti delavskih in kmetiških dečakov in deklin od gospodičev in gospodičen. Hlapec in dekla se nagovarjata z »gospod« in »gospica«. In povsod plesi in veselice in igre in zabave in kinematografi in gramofoni in kaj vem, kaj še vse, brez konca in kraja! Menda blizu kakor pred vesoljnim potopom! In potop je nastopil, kervav potop! Puške pokajo, stroji ropočejo, topovi germe, kri teče v potokih na vshodu in zahodu, na severu in jugu, splošna vojska milijonov zoper milijone! Rusi in Serbi in Černogorci, Francozi in Angleži sè vsemi njih divjimi podverženci, črnimi in erjavimi, celo rumeni Japonci, vse je zoper staro Avstrijo in novo Nemčijo. Sterli bi nas radi in požerli, kakor volcje ovce! Ali hvala Bogu! pol leta se zaganjajo nad nas in ni se jim posrečilo. Dasi imajo veliko večino na svoji strani, naše orožje je dobro in junaki so, ki ga sučejo. Le eno je še, ki daje upanje našim sovražnikom, da nas na vse zadnje venderle vžugajo in uženejo, lakota! Izstradati nas hočejo. V resnici, naša zemlja ne rodi toliko, da bi nas pri tej množini prebivavcev in sedanji naši razvajenosti mogla vse prerediti. Vsako leto se je moralo vvažati obilo živeža, zlasti pšenice, največ iz Amerike in Rusije. Zdaj so nam Angleži in Rusi to vse zaperli, od nikoder ne more nič v Avstrijo ali na Nemško. Naša in nemška vlada vse to dobro ve in skuša še o pravem času s posebnimi razglasi in določbami storiti, kar je treba, da se lakote vbranimo. Prepovedalo se je peči čisto pšeničen ali tudi le čisto eržen kruh, le iz černe ali s černo mešane mčke ima biti. V Berlinu so celo že natanko določili, koliko kruha sme človek na dan povžiti, in preskerbljeno je, da ga več

tudi za denar ne more dobiti. Tako je zapovedana velika varčnost tudi pri vsem drugem. Le tako je upati, da se bo izhajalo s tem, kar je v naših deželah, dokler nam Bog da novo žetev in dobro letino.

Naj se torej nihče ne zanaša na svoj denar. Kjer ni nič na prodaj, kjer so sploh nič ni, tam se nič ne dobi, tudi za zlat denar ne. Naj se tudi nihče ne tolaži, češ, mi imamo že še zadosti, ne bomo stradali; državna oblast, ki ima dolžnost skrbeti za vse, ima tudi pravico vzeti, kjer je kaj, da po potrebi pravično razdeli. Deržavna oblast ima zlasti sveto dolžnost skrbeti za tiste tisoče in tisoče, ki jim je vojska vzela vse, kar so imeli, ne le hrano in obleko in denar, tudi živino in orodje, polje in dom. To so vbogi Poljaki in Rusini v Galiciji in Bukovini. Pribežalo jih je mnogo tudi v naše kraje, seveda ženske in otroci in starčki; možje in mladeniči so v vojski, koliker jih je še živih in zdravih. Po pravici upajo ti vbogi begunci, da bomo Slovenci, ki smo jim bratje po rodu in jeziku, radi delili z njimi, kar imamo. Po svoji moči bodo gotovo pomagali delati na polju, ko bo na spomlad, in dokler ne bo mir sklenjen, delavcev zelo manjkalo. In kedaj bo mir sklenjen, to zdaj le sam Bog ve.

Vsi imamo torej sveto dolžnost z največjo zmernostjo uživati potrebno hrano in pobožno Boga prositi vsakdanjega kruha, pa skrbeti tudi vsak po svoji moči, da se bo kmalu kaj pridelalo. Priporoča se saditi zlasti zgodnji krompir, grah in drugo sočivje. Priporoča se sejati tudi spet lan in konoplje! ker bi vtegnilo nastopiti pomanjkanje tudi glede obleke in drugih vsakdanjih potreb. Preveč smo se navadili kupovati vse take reči, ki so se nekedaj doma pridelovale in tako smo prišli v zmirom večjo odvisnost od tujih deržav.

Naj nas uči vojska, da bomo z naprej z malim zadovoljni in si bomo znali pomagati s tem, kar nam domača zemlja rodi. Tako bo imela ta huda nesreča vendar svoje dobre nasledke, naučila nas bo zmernosti, ščedljivosti ali varčnosti in to bo dobro in zdravo za naše telesno življenje, pa tudi za naše dušno zveličanje. Tretji red pa ima v tem vsem drugim dajati najboljši zgled.

Nova Štifta na Dolenjskem

P. K. L.

1. Pot k Novi Štifti.

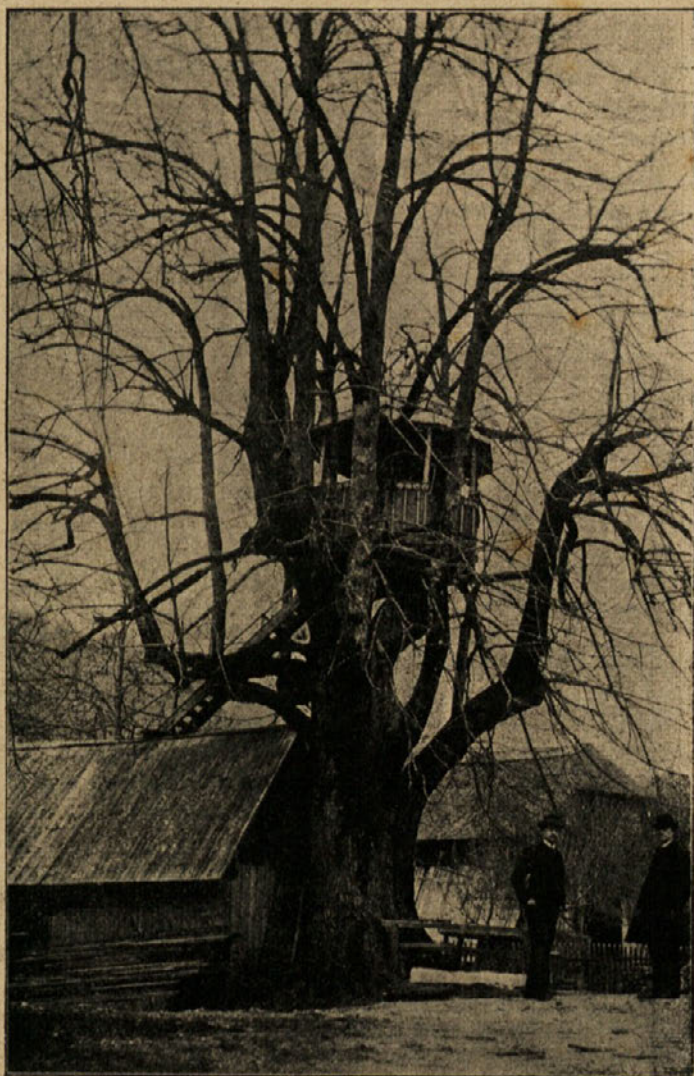
Če se po dolenjski železnici popelješ iz Ljubljane proti Grosupljemu, vidiš tukaj dva tira, levi derži proti Novemu mestu in dalje do deželne meje čez Belokrajino do Karlovca, desni pa proti Kočevju. Ako hočeva na božjo pot k Novi Štifti, derživa se drugega tira.

Vožnja od Grosupljega dalje nima nič posebnega, ker se pelješ večinoma po samotnih krajih skozi gozde in germičevje,

Nova Štifta, pred cerkvijo, po zimi.

dokler ne zagledaš na levi strani pred seboj dobrepoljske doline, v katere sredini se razprostira vas sè svojo sicer veliko in prostorno pa na zunanje nič kaj posebno nadžupanijsko cerkvijo. Komaj se ti je oko nekoliko odpočilo pri pogledu na prijetno ravan, že ti zopet zapre razgled goščava, ki te spremlja tja do Ortneka, kjer te čaka pri Kozlerjevi graščini, gdo bi mislil? Pekel. Pa nikar se ne boj, ter to ni tisti pekel, ki po besedah sve-

Nova Štifta, lipa pred cerkvijo, po zimi.

ttega pisma iz njega ni odrešenja; ta kraj le ti ljudje, kaj vem zakaj, tako imenujejo, kakor blizu dva druga kraja enega Nebeša, družega Vice. Mimo vseh treh se moraš peljati skozi ozko dolino, ki se pa vedno bolj širi, in kmalu se ti odpre prijazna ribniška ravan. Že od daleč te pozdravlja veličastna dekanijska cerkev sv. Štefana, katere dva visoka zvonika ti kaj odločno kažeta proti nebu.

Že preden izstopiva na ribniškem kolodvoru lahko vidiš pod 1253 metrov visoko Velikogoro na samotnem griču prijazno cerkvico, **N o v o š t i f t o**.

Lehko bi si bila okrajšala vožnjo po železnici in tudi vsaj nekoliko pešpot, ke bi bila v Ortneku izstopila in skozi Žlebič in Sušje šla uro hoda k Novi Štifti. Iz Ribnice peljete tja dve poti, ena čez Jurjevico in Kot, druga nekoliko daljša pa skozi Gorenjovas, Breg, Žlebič in Sušje proti Ravnemudolu v znožju Nove Štife, ki si jo skoraj ves čas imel pred očmi.

Po ne posebno stermem griču mej smerekami in hojami prideva naposled na nekdanji Brinjev Verh, kakor so poprej to višavo imenovali, ker je bila gosto z brinjem obraščena. »Hvala Bogu«, porečeš, ko gledaš pred seboj na pol skrito zidovje in se ti zdi, da si pri Novi Štifti; pa to je le kapelica sv. Jožefa. In vendar se ne motiš, ker le nekaj malo korakov pa stojiš pri lepi cerkvi s precej visokim zvonikom in okroglo kupolo. Na obrazu ti berem, da se ti je že zunanja podoba tega Marijinega svetišča prikupila in ko vidiš okolu cerkve prostoren z divjo tero obraščen, pokrit hodnik se ti zdi morda kakor bi bila cerkev ovenčana za kako posebno slovesnost, kakor se je dozdevalo neki pobožni ženici, ki je rekla: »Morate pač imeti mnogo truda, da vsako soboto te vence spletate in ž njimi ovenčavate hišo božjo«. Pa ne še dosti zelenja! Na precej širokem prostoru mej cerkvijo in duhovniško hišo vidiš štiri velikanske košate lipe, ki svoje veje na daleč okrog razprestirajo in ves prostor pokrivajo z gosto senco. Tudi ti bi se v poletni vročini rad nekoliko pohladil v tej senci, pa serce te sili, stopiti najprej v cerkev, pozdravit našo nebeško mater, ki si je na tem divnem griču izvolila svoje prebivališče.

2. Postanek božje poti.

Starodavno ustno izročilo, ki se je ohranilo živo do današnjega dne mej tukajšnjimi prebivalci, pripoveduje o nekem Ma-

tiju Furlanu, posestniku v bližnji vasi Sušje, da je vsled svojega pobožnega kerščanskega življenja zadobil od Marije milost, da se mu je na tem homcu prikazala in mu naročila, naj si na vse svoje moči prizadeva, da se na Brinjevem verhu sezida cerkev, v kateri hoče odpreti studenec svojih milosti in jih bogato deliti vsim, ki se bodo s pobožno molitvijo in otroškim zaupanjem k nji zatekali. Pobožni Matija, vesel tolike časti, si je sè vso vnemo prizadeval, da bi okoličane pridobil za zidanje Marijine cerkve, pa sreča mu od početka ni bila mila, zadel je na mnoge ovire, še smejali so se mu in za norca ga imeli zato. On pa ni nehal terditi, da dela po naročilu matere božje Marije.

TedANJI posestnik ribniške graščine, ki je gospodoval nad vso okolico na daleč okrog, grof Kisel (Khisel) tudi ni dal dovoljenja za zidanje na svojem posestvu in njegov oskerbnik, neki Riglar, je mislil ravnati po volji svojega gospoda, in je dal Furlana zapreti, da neumni kmet v ječi zopet k pameti pride. Zdaj je pa Marija segla vmes. Mogočnemu oskerbniku je vzela vid, da je popolnoma oslepel. To oslepljenje so ljudje imeli za kazen božjo, odperle so se jim oči in spoznali so, da je zidanje Marijine cerkve njena in božja volja. Tudi graščak ni samo dovolil, da se na njegovi zemlji sezida svetišče prečiste device Marije v nebo vzete, marveč je tudi sam pripomogel, da je bil l. 1641 v pričujočnosti ribniškega župnika in arhidijakona Dolenjske, Frančiška Maksimilijana Valanda, vložen temeljni kamen. Zidanje se je nato pridno nadaljevalo, ker je pobožno ljudstvo z obilnimi denarnimi prispevki pomagalo; tudi ni zaostal pri tem baron Trilek (Triglegg), ki je bil tedaj kupil ribniško graščino sè vsemi zemljišči. Po njegovi smerti l. 1647 (po drugem viru l. 1667) je pa njegov brat Janez Friderik plem. Trilek bil poseben dobrotnik pri zidanju, ker je na svoje stroške dal zgraditi mogočno kupolo.

Pobožni duh tistega časa je mnogo pripomogel da se je cerkev, če tudi še le v trideset letih, dozidala in da so pri tem pripomogli pobožni častivci matere Božje ne samo z denarnimi darovi, temuč tudi z ročnim delom, dovažili so sè svojo živino kamen, pesek, apno in druge zidarske potrebščine. Pri tem se je prigodilo, da je neka ženica tudi prišla s parom kravic, da bi vozila kamenje. Ko gre do kamnoloma, vpraša srečevavce, če je še kaj kamenja za njo? Odgovorili so ji nekako porogljivo, da ga bo že še našla in ga lahko naložila na svoja

kola. Ko pride ženica na mesto, pa zagleda veliko kamenito ploščo, ki je ni bila kos naložiti, ker je bila dosti pretežka. Zdaj vidi, da so se vozniki, ki jih je srečavala in po kamenju spraševala, norčevali. Ali ženica se za to nič ne zmeni, marveč polna zaupanja zakliče: »Marija, pomagaj!« In glej čudo! Brez vsacega truda naloži težko ploščo in jo brez težave pripelje na svoje mesto. Ta plošča je bila do novejšega časa vzdana v cerkveni tlak pred obhajilnikom, pa ker je bila oškodovana, so jo odstranili. Tudi tako je torej Marija pokazala, da se je do njeni volji zidala cerkev.

L. 1671 je bilo delo doveršeno in tedanji ribniški župnik Janez Ludvik Šenleben (Schönleben) jo je kot podružnico sprejel v svojo oskerbo in ostala je pod Ribnico do l. 1753, ko je Soderžica postala samostojna župnija. Od tedaj pripada v okrožje soderške fare kot ekspozitura.

L. 1743 je cerkev posvetil tedanji teržaški škof Leopold grof Petaci. Obletnica posvečevanja se obhaja vsako leto na dervo nedeljo po sv. Martinu.

To je kratka zgodovina romarske cerkve pri Novi Štifti.

3. Cerkev.

Odkar je bila cerkev zidana in posvečena, se je zlasti glede njene notranjosti mnogo spremenilo; ostalo je menda samo še zidovje, kakor je bilo prvotno postavljeno. Zidana je na osem voglov v romanskem slogu z lično kupolo in nadstavkom, ki ga zidarski strokovnjaki imenujejo »laterna«. Prijetno zračna dobiva zadostno svetlobo skozi visoko nastavljena okna. Stene v občje niso slikane, pač pa z različnimi, ne kričečimi barvami prebarvane, da delajo na oko prijeten vtisek.

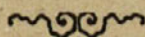
Oltarje ima cerkev sedaj samo tri; od početka jih je bilo pet in pozneje še celo sedem, kar skoraj gotovo ni moglo biti somerno in sta se torej dva mala oltarčka odstranila, da jih je bilo zopet le pet. Ko so pa l. 1905 omislili dve novi spovednici, ki jima je bil primeren prostor le tam, kjer sta stala prvotno četerti in peti oltar, so tudi ta dva zaverгли in ostali so trije sedanji, ki popolnoma zadostujejo. Glavni oltar, ki je izvun kupole v primeroma dosti prostornem prezbiteriju, je delan v baročnem slogu z bogato izrezljanimi stebriči ob straneh glavne oltarne podobe Matere Božje vnebo vzete. Ta podoba na platno slikana, štiri metre visoka in dva metra široka, je umotvor

znanega domačega slikarja Menzingerja. Za njo je pa v votlini kip Matere Božje, ki spremljana od nebeških angeljev zapušča svet. Apostoli, zbrani okolu nje, gledajo žalostno za odhajajočo. Ta prizor lepo razsvetljuje zlat žar, ki prihaja skozi rumeno okno. Ta tako imenovani »tron« navadno ni odpert, marveč ga zakriva poprej imenovana oljnatobarevna slika; odpre se ob nedeljah in praznikih in keder kedo to želi. Tlak pred glavnim oltarjem je s šamotnimi ploščami obložen, na sprednjem robu je lepa obhajilna miza iz kararskega mramorja, ki jo je mojstersko izdelal g. Jakob Vetorac v Ljubljani.

Dva druga oltarja sta pod kupolo, levi je posvečen sveti Ani, desni pa škapulirski Materi Božji; prvi ima lepo sliko na platno, drugi pa lesen kip, oba sta bila pred nekaj leti prenovljena. Karmeljski oltar je posebnega pomena radi tukajšne škapulirske bratovščine, ki je menda ena najstariših v ljubljanski škofiji, ker je bila vpeljana tukaj že l. 1715 in ponovljena l. 1864 z dovoljenjem preč. knezoškofijskega ordinarijata. Do l. 1911 je štela 29.423 udov, zdaj jih je že nad 30.600. V prejšnjih časih je bila vsako drugo nedeljo v mesecu slovesna procesija, pri kateri so v sprevodu nosili poseben kip škapulirske Matere Božje. Škoda, da se je ta kip zgubil in se več procesija ne obhaja.

Na prostoru, kjer sta bila poprej še dva oltarja, kakor sem zgoraj omenil, ste zdaj dve spovednici, kateri je lepo izdelal pokojni mojster Janez Vurnik v Radoljici l. 1905 za 1687 kron. Nad spovednicama ste dve sliki, na presno ali mokro slikani, na eni je zgubljeni sin, ki se vrača k svojemu očetu, na drugi pa spokornica Marija Magdalena, ko ji božji Zveličar odpušča mnogo grehov, ker je mnogo ljubila, ko se je spokorila.

(Dalje pride).

Iz mariborske skupščine tretjega reda sv. Frančiška.

(Konec.)

Izostala je vizitacija v letu 1914 v sledečih župnijah: 1. Cirkovce. 2. Fram. 3. Sv. Venčeselj. 4. Makole. 5. Majšberg. 6. Lembah. 7. Zg. Sv. Kungota. 8. Sv. Jakob o Slovenskih goricah. 9. Terbonje.

Do dne 31. decembra 1914 je bilo v Mariboru v p i s a n i h (s podružnicami vred): 17.490 udov tretjega reda. Od teh je že u m e r l o 3028, naj berž še kakih 200 več, pa niso bili naznačeni. 646 je takih, ki so ali sami iz s t o p i l i, ali pa so bili iz k l j u č e n i, največ zato, ker niso prišli delat obljub, čeravno se je na to pri mesečnih shodih opominjalo.

O d s e k s v. E l i z a b e t e. Pri zborovanju predstojništva tretjega reda dne 27. XI. 1914 se je v tej zadevi sledeče poročalo: Že dve leti deluje odsek sv. Elizabete v okrilju tretjega reda. Mnogo se je storilo in žertvovalo vsled marljivosti in gorečnosti bratov in sester, ki so z veliko vñemo vporabili vsako priliko, da kaj dobijo ali sami žertvujejo za revne, potrebne otroke.

Ako kedaj, je pač letos beda prikipeła do verhunca. Kervavi boj je zahteval breštevilno žertev. Očetje so zapustili družino, tuji begunci so prišli iz daljine ter iščejo zavetja pri nas. Koliko vbozih otrok brez oblačila in obuvala je stem izročeno naši skerbi in ljubezni! Zato smemo tudi reči: Ako kedaj, so pač sedaj odperta nebesa. Zdaj je čas, da sami sebi kaj odrečemo iz ljubezni do bližnjega, da si prikrajšamo lastne potrebščine in delimo svoje imetje z vbozimi, ki jih je previdnost božja poslala k nam.

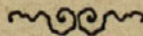
Ali nam bo to pretežko? Nikaker ne! Neka tretjerednica je nedavno slišala o zapuščenosti in bedi teh vbozih. Njeno oko se je razsolzilo; a to ni bilo dovolj. Le dejanje nam kaže plemenito dušo. Seže v denarnico in izroči odseku sv. Elizabete deset kron rekoč: »To-le vzemite. Hotela sem si kupiti novo obleko, a greh bi se mi zdelo, da hodim nova, drugi pa terpe mraz in nimajo najpotrebnišega«. — To je plemenito in blago v resnici. Kedor pozna žensko navado, ve ceniti tako žertev.

Res, odtergati si kaj in darovati vbožcem, to je dobro delo, zaslužno pri Bogu, dopadljivo božjemu Zveličarju, ki je žertvoval vse, celo samega sebe za nas potrebne, nevredne siromake. -- In kedo je bolj poklican hoditi za njim, stopati v njegove stopinje, kaker mi otroci sv. Frančiška? Sv. Frančišek, naš zgled in vzor, je prvi dvignil prapor uboštva sredi razkošnosti tedanjega sveta. Tudi danes na novo vzdiguje sv. Frančišek zastavo uboštva in premagovanja tudi sredi razkošnosti sveta, ki jo je Bog preplaval z morjem solz in kervi sedanje vojske. In sv. Frančišek nas prosi: »Sin moj, hčerka moja, stori kaj več. Sto-

ri in daruj, če tudi ni lahko, izvoli tudi malo uboštvá kot svojo tovaršico sredi bridkosti sedanjih dni. To bo tvoja tolažba in sladkost, ki ti ne bode odvzeta in še poplačana v svetih nebesih.«

V tem sebičnem, groznem času, ko hudi duh obhaja žetev sovraštva in groznega nasprotstva mej celimi narodi, hočemo zadostovati mi s podvojeno ljubeznijo, podvojeno radodarnostjo. Odsek sv. Elizabete nas prosi sedaj ob obletnici svoje ustanovitve: Pomagajte vbožcem, ki so pritekli pod okrilje tretjega reda. Pripomagajte s prošnjo, priporočilom ali lastnim darom vsak po svojih močeh.

Razven prispevkov v blagu in oblekah je bilo leta 1914 odseku naklonjenih 80 K 60 v. Stroški so znašali 69 K 24 v, je torej ostalo 11 K 36 v. Razdelilo se je 147 oblačil. — Kedor želi kaj prispevati, šivati ali darovati, naj se oglasi pri predstojnici odseka, gospej Julijani Stern, posestnici, Nagystrasse 12. Maribor.

Tretjeredniška skupščina na Viču.

Na shodu patrov voditeljev tretjega reda lanskega leta v Ljubljani so se določile nevé meje posameznim samostanskim skupščinam. Pri tej delitvi je tudi viška tretjeredniška skupščina dobila večí delokrog. Do tedaj je bila bolj sama, brez podružnic, zdaj pa ima viški voditelj tretjega reda nadzorovati in obiskovati sosednje župnije in sicer: Dobrovo, Horjulj, Polhov Gradec, Brezovico, Podlipo. Tudi Verh ali Sv. Trije Kralji so mu izročeni. Tam sicer še ni kanonično ustanovljene podružnice, pa je upanje, da se bo to tudi tam zgodilo, ker imajo nad vse gorečega in pobožnega dušnega pastirja.

Pervo vizitacijo ali obiskovanje po novi razdelitvi je tukajšnji voditelj tretjega reda izveršil v Podlipi dne 14. nov. lanskega leta. Podlipa je sicer majhina župnija. Šteje nekaj čez 500 duš. Vendar ima nad 70 tretjerednikov. In kar je še posebno tolažilno, je to, da so vsi dobri, vestni duhovni otroci sv. Frančiška. To sem posnel iz besed ondotnega gospoda župnika, ki se je prav laskavo izrazil o svojih tretjerednikih. Rekel je: »Več pobožnosti in bratovščin imam v župniji, a najrajši imam tretji red; ta najbolj »derži« in je opora mojega duhovnega delova-

dobožnosti in bratovščin imam v župniji, a najrajši imam tretji red; ta najbolj »derži« in je opora mojega duhovnega delovanja.« Kanonično je to tretjeredniško skupščino ustanovil P. Salezij Vodošek leta 1903. Vizitacija se je veršila v sledečem redu: Zvečer so vsi tretjeredniki opravili sv. spoved. Zjutraj ob 6. uri je bil govor o koristi tretjega reda in dolžnostih tretjerednikov. Po sv. maši je bilo skupno sv. obhajilo, po katerem je voditelj zbranim tretjerednikom podelil papežev blagoslov. Ko je bilo v cerkvi vse opravljeno, so se tretjeredniki zbrali v župnišču k zborovanju. Po zborovanju se je soglasno izvolil odbor, ki bo gotovo skerbel, da bo podružnica ne samo zvesta ostala sv. Frančišku, ampak si tudi prizadevala, da tretjeredni duh privabi še več župljanov pod njegovo zastavo. Zlasti so ondotni tretjeredniki lahko veseli, ker imajo v odboru gospodično učiteljico, ki jim bo v tem oziru tudi nadalje dajala najlepši zgled.

Podružnica tretjega reda na Dobrovi se lahko imenuje lepo in močno urejena terdnjava sv. Frančiška. Saj je pa tudi imela do zdaj prav gorečega voditelja g. župnika Jož. Plantariča. O Božiču je pa ta verli gospod zapustil svojo tretjeredniško čredico in odšel na svoje novo duhovno pastirovanje kot dekan v Trebnje. No, pa so dobili župljani in zlasti tretjeredniki dobrovski enako gorečega gospoda župnika P. Hauptmana. Ta gospod je znan kot vnet voditelj tretjega reda že iz Starega Terga. Na Dobrovi je bila tretjeredniška vizitacija vsako leto na Belonedelje. Gotovo se bo tudi novi g. župnik deržal tega dne.

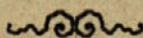
Polhovogrski gospod je povabil voditelja na vizitacijo za postni čas, kar se bo tudi zgodilo.

V župniji na Brezovici do zdaj še nimajo kanonično ustanovljene podružnice. Eni so se vdeleževali shodov na Viču, eni pa v Ljubljani. Vender že dolgo prosijo za samostojno podružnico. Zdaj, po novi razdelitvi skupščin je njih prošnja postala še glasnejša. Najberž jih je pa na to nagnila še neka sveta »nevošljivost«, češ, ako imajo naši sosede lastne podružnice, zakaj bi ne bili tudi mi tako srečni. In res, kedor prosi, se vsliši. Tudi Brezoviški tretjeredniki bodo vslišani. Dne 17. jan. t. l. je bil viški voditelj na Brezovici. Popoldne je v cerkvi vsem župljanom govoril o sreči tretjerednika. Po govoru so se zbrali tretjeredniki v katoliškem domu, kjer smo se posvetovali o kanonični ustanovitvi tretjeredniške podružnice. Gospod žup-

nik, ki je sam goreč tretjerednik, je rad vstregel prošnji svojih župljanov, dasi je že preobložen z mnogimi pobožnostmi in drugimi farnimi in društvenimi skerbmi. Pripomnil pa je prav: »Ako želite lastne podružnice, dobro, vam rad vstrežem. A skerbite, da ne boste tretjeredniki le na papirju, ampak, da boste res to, kar sv. Frančišek od vas zahteva in pričakuje. Skerbite, da boste z lepim, pobožnim življenjem izverševali misijonsko delo v župniji.«

Doma, na Viču se je v preteklem adventu tudi nekaj dobrega storilo za tretji red. Imeli smo tridnevne duhovne vaje kot pripravo na praznik Brezmadežnega Spočetja Device Marije, glavne patrone tretjega reda. Vspored duhovnih vaj je bilo tako razverščen, da so se pobožnosti lahko vsi tretjeredniki vdeležili, kar so tudi storili. Govorov je bilo sedem. Na praznik tretjeredniki pristopili k skupnemu sv. obhajilu. Popoldne na praznik Matere Božje je pa za sklep tridnevne vaje govoril splošni vizitator tretjega reda, ki je v svojem govoru tretjerednike spodbujal k zvestobi do sv. vodila, druge. netretjerednike, pa je s prepričevalnim dokazovanjem vabil, naj tudi oni poskusijo približati se duhovni družini sv. Frančiška. Njegove vabilne besede so zlasti veljale možem, ki so sicer dobri, a pravega poguma nimajo, da bi se otresli mlačnosti in nevtemeljenih predsodkov v skerbi za zveličanje. Duhovne vaje so obrodile zaželjeni sad. Pravi tretjeredni duh je zopet prišel mej tukajšnje tretjerednike. Marsikaj se je postergalo, popravilo, in obnovilo glede spolnjevanja sv. vodila. Tudi se je po duhovnih vajah zglašilo lepo število župljanov obojega spola, ki bodo ob priliki sprejeti v tretji red. Po sklepnem govoru je bilo v zakristiji zborovanje, kjer smo se še marsikaj pogovorili o tretjeredniški zadevah. Na to je bila volitev odbora. Volitev je bila gladka, ker so bili vsi za stari odbor, ki je do zdaj hvalevredno izverševal svojo nalogo. Le za Berdo in Kozarje smo izvolili še eno odbornico. K sklepu bodi pripomnjeno, da se zavedamo, da je »Cvetje« naše glasilo in da ga radi prebiramo. To poterjuje tudi to, da kljub vojski glede števila naročnikov nismo opešali, ampak še za nekaj parov poskočili in napredovali.

P. A. Č.

Stopinje poterpežljivosti.

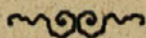
Kje je doma prava poterpežljivost? Med člani tretjega reda? Bog daj! Meni je nekedaj neka tretjerednica povedala zdrav nauk o stopinjah poterpežljivosti, ki je morda vreden, da ga še drugi poznajo. Rekla mi je:

Perva stopinja je, če te pri tvojem delu jezi, da ne moreš urno delati, Ti pa si prizadevaš tiho in mirno delati naprej, zavoljo Boga.

Druga stopinja je, če te tvoji stariši ali predpostavljeni kregajo in zmerjajo, in ti se zavedaš, da tega nezaslužiš, vendar vse molče prenašaš iz ljubezni do ljubega Jezusa.

Tretja stopinja poterpežljivosti pa je najtežja. Ta je, če te tvoj lastni duhovni oče krivo sodijo. Če ti ne vračajo tvoje zaupanja, ampak bolj verujejo, kar jim hudobni jeziki o tebi lažejo, Tebi pa ne verujejo, ako se opravičuješ. Če to rada za Jezusa prenašaš, potem si prišla na najtežjo stopinjo poterpežljivosti. Saj za pobožno dušo, ki nima drugod najti sveta in tolažbe, ko pri svojem duhovnem očetu, so take ure pravi Veliki petek. Če to molče in mirno prenašaš, tako veš, da Te res Jezus ljubi radi tvoje poterpežljivosti.

Tretjerednica Frančiška.

Jožefa Škrinjarja kerščanski nauk o upanju.

(Dalje.)

XI.

Nikar torej nikoli ne obupaj. Obupa le tisti, ki se svojemu pregrešnemu življenju odpovedati noče, in kateremu spokoriti se ni mar. In če praviš, da za te ni obene pokore, se besedam sv. Duha zoperstavljaš, kateri skoz usta kralja Davida pravi: »Bogu dopadajoč dar je žalosti poln duh; potertega in ponižnega serca ti, o Bog, nikoli ne boš zaverigel.

XII.

Ti praviš: »Ravno tega meni manjka. Moje serce je zmirom kaker kamen terdo in jaz ga po obeni ceni k pokori omečiti ne morem.« Nič ne maraj! Le zmirom terdno v Boga zaupaj, le stanovitno ga prosi, in bin ti bo gotovo dal drugo serce. Nikar se obenih težav pobožnosti in pokore ne straši. Spomni se, kaj je Jezus svojim učencem odgovoril, ko so mu rekli: »Če je pa tako, kaker ti govoriš in učiš, kedo bo pa zveličan?« »To je nemogoče ljudem,« je rekel, »Bogu pa je vse mogoče.«

XIII.

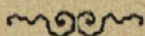
Da, kaker je od ene strani dolžnost v Boga zmirom terdno zaupati, in nad njegovo milostjo nikoli obupati ne sment, se je vender pa zopet bati, da bi se človek od druge strani ne pregrešil, da bi namreč prederzno na božjo milost greha ne delal in pokore ne odlašal. Gdor se v svojih grehah s tem tolaži in zavoljo tega pokoro odlaš, ker pravi, da je Bog milostiv, da mu bo že odpustil grehe, ta hoče Boga svojih grehov deležnega delati in mu prave vere manjka, ker ne ve ali noče vedeti, da je Bog svet in da grešniku brez spreobrnjenja, to je, dokler grešnik grešnik ostane, nigdar ne more odpustiti grehov. Zato nam že v starem zakonu sv. Duh priporoča: Nigdar ne bodi zavolj odpuščenja grehov brez skerbi in nikar greha na greh ne nakladaj. Nigdar ne reci: »Veliko je Gospodovo usmiljenje, on mi bo že milostivo velikost mojih grehov odpustil,« ker pride njegova kazen ravno tako berž kaker njegovo vsmiljenje.

XIV.

Ravno tako se pravi prederzno, nespametno in pregrešno v Boga zaupati, če človek tudi kar časno življenje zadeva vse v nemar pusti, če za časne potrebe nikoli nič ne skerbi, če se v lenobo poda in si misli, da ga bo že Bog na čuden način preživel. Bog je človeku dal pamet in telesne moči in je ljudi v stanove razdelil, da bi si z njegovo pomočjo tudi sami pomagali in ko nam sv. pismo priporoča, da naj tolikanj ne skerbimo, kaj bomo jedli in pili in s čem se bomo oblačili, nam teh skerbi vender ne prepoveduje, ampak veli le, da naj sosebno za nebeško kraljestvo skerbimo in da bo Bog potem še naša časna dela blagoslovil, ker mu je dobro znano, kaj potrebujemo.

XV.

Ravno tako je pregrešno naše zaupanje, če nočemo v bolezni nobenih zdravil rabiti, in če si mislimo, da nas bo že tako Bog ozdravil, če je njegova sv. volja. To je že prav, da le od Boga zdravja upamo in da se v njegovo voljo podamo, toda moramo se tega poslužiti, kar je Bog v naše zdravje vstvaril, ker sicer bi se njegovi volji zoperstavili. »Spoštuj zdravnika, pravi sv. pismo, zavolj potrebe, ker Najvišji ga je vstvaril.« Bog je pa tudi zdravila vstvaril, in pameten človek se jih ne brani. Gdor hoče, da bi Bog ž njim čudeže delal in si noče od svoje strani nič prizadevati, je len in prevzeten človek.... Kristjani! le sam Bog in le take reči naj bodo naše zaupanje, ktere nam je Bog za to vstvaril, da bi nam pomagale. Na njega se vselej zanesimo s trdnim zaupanjem. Vselej pri njemu pomoči iščimo, ne samo kar dušo, ampak tudi kar telo zadeva.

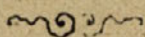

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo rajni udje III. reda skupščine goriške: Ana (Uršula) Rudolf iz Gorice (s Placute), Terezija (Elizabeta) Šuligoj † 14. februarija 1915 v Avčah; svetotrojiške: Andrej Benkovič od Bogojine na Ogerskem, Jakob Ozmec od Sv. Lenarta pri Vel. Nedelji, Ana Duh, Katarina Matjašev iz Turnišča na Ogerskem, Marija Gabrovec od Sv. Ruperta v Slov. gor., Ana Hozjan iz Črensovcov na Ogerskem, Barbara Jerebič, Agata Balazič iz Belatincev na Ogerskem, Ana Nedeljko, Ivana Golob od Sv. Trojice v Slov. gor., Terezija Jelen, Terezija Topolnik od Sv. Križa pri Ljutomeru, Jožefa Allegro iz Cmureka; svetogorske: Terezija Marija Kuk iz Tolmina; brezjanske: Marija Rozman iz Ljubnega, Marija Globočnik iz Peričice, Jožef Mahorič iz Begunj (padel na severnem bojišču); črniške: br. Ludovik Franc Remec iz Vitovelj, s. Amalija Marija Bovcon iz Oseka; novomeške: Terezija Smuk iz Novega mesta (zgodno pobožna tretjerednica, ki je približno štiri leta z občudovanja vredno poterpežljivostjo prenašala težko bolezen), Ivana Peče iz Novega mesta, Gašper Gorenjec, Janez Grebenec, Marija Jakelj iz Mirne peči, Janez Šiška iz Valtevasi; Marija Smolič iz

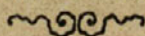
Doberniča, Katarina Oš iz Soteske; k o m e n d s k e: Marijana (Magdalena) Zupanec iz Komende († 31. I. 1915.)

Dalje se priporočajo v molitev: M. H., da bi Bog premagal hudega sovražnika; F. B. iz S. svojo ranjko mater; neka obolela kuharica; razne ženske pripročajo svoje može, svoje sinove, svoje brate, da bi se zdravi in srečno vernili z vojske in da bi Bog dal kmalu ljubi mir; dve družini za mir, srečo in blagoslov božji; neka oseba za poterpežljivost in zdravje; J. S. za primerno službo in stanovitnost v njej; tako tudi še več drugih; M. V. priproča v molitev padle vojake; M. H. vse svoje sorodnike; neko obolelo osebo; J. L. nekega terdoserčnega človeka; T. V. za dar ponižnosti in božjo pomoč v neki važni zadevi; M. K. v dober namen in za vse, kar potrebuje za dušo in telo; neki bolniki za ljubo zdravje; neka tretjerednica, da bi se lažje varovala greha, posebno smertnega, da bi v gorečnosti rastla in sv. zakramente pogosto in vredno prejerala, priproča tudi 4 brate vojake, ki so v vojski, in bolno sestro in njenega moža, ki je tudi v vojski, da bi jih Marija obvarovala pred vsem hudim na duši in telesu, in da bi se srečno spet videli, če ne tukaj na zemlji, pa gori v svetih nebesih, priproča tudi hudo bolnega očeta in vbogo mater za polajšanje v terpljenju; A. M. priproča v molitev razne družinske potrebe, mir v družini in domovini, Marijino družbo, stanovitnost v dobrem; neka tretjerednica iz Pazina.

Zahvalo za vslišano molitev

naznanjajo: neka Marijina hči za pomoč v raznih potrebah, neka dekle (A. S.) za odvernjenje velike nesreče pri živini; K. R. za ozdravljenje hudo obolelega brata; neka tretjerednica iz Pazina za pomoč v veliki stiski; P. Pavel presv. Sercu Jezusovemu in Materi božji brez madeža spočeti, katerih češčenje priproča vsem bravcem »Cvetja«.

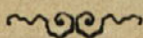
Darovi.

Za kitajski misijon: Marija Seljak z Dunaja: 1 K; Katarina Spacapan iz Mirnega: 2 K; tretjeredniki črensovske

skupščine na Ogorskem po gosp. Jožefu Kleklu: 60 K; (10 K za afrikanski misijon odposlali »Cdmevu iz Afrike« v Ljubljano.)

Za cerkev sv. Frančiška v Šiški: g. Jožef Klekl iz Čerensovcev: 2 K; Kat. Zenkovič tudi od tam: 1 K.

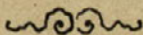
Za popravo velikega altarja prinasna Kostanjevici: Terezija Fidler: 5 K; vlč. g. Vincencij Tomani vikar v p.: 3 K; Andrej Bombač (Krupšče): 10 K; vlč. g. Valentin Majar, kurat: 20 K; J. K. od Sv. Lucije 10 K; neka služabnica: 2 K; neimenovani: 40 v.

Iz novomeške skupščine III. reda.

Vizitacije podružnic v prvi polovici leta 1915.

Meseca prosinca dne 29., 30., 31. v Semiču (z duhovnimi vajami). — Meseca sečana dne 7. v Mirni (z duhovnimi vajami). — Meseca sečana dne 21. v Mirni peči. — Meseca sečana dne 27., 28. in 1. sušca v Šmarjeti (z duh. vajami). — Meseca sušca dne 19. v Suhorju. — Meseca malega travna dne 4. v Št. Lorencu. — Meseca malega travna dne 18. v Čermošnjicah. — Meseca velikega travna dne 13. v Selu. — Meseca velikega travna dne 23. v Dolah pri Litiji. — Meseca velikega travna dne 24. pri Sv. Križu pri Litiji. — Meseca rožnika dne 6. v Trebelnem. — Meseca rožnika dne 20. v Št. Rupertu. — Meseca rožnika dne 27. v Prečni. — Ostale podružnice pridejo v drugi polovici leta na versto.

Na znanje!

»Presveto Srce Jezusovo, v Tebe zaupam« to je naslov času primerni knjigi, (spisal P. Marijofil Holeček), ki bo v kratkem izšla. Knjiga obsega 33 premišljevanj o Božjem Srcu, ki naj ovekovečijo pomenljivi dan posvetitve vojvodine kranjske Presvetemu Srcu!

P. M. H.

Rimsko-frančiškanski koledar za leto 1915.

Mesec marcij ali sušec.

1. ponedeljek: bl. Matija Nazarejska, d. 2. r.
 2. torek: bl. Anježa Praška, d. 2. r.
 3. sreda: sv. Tit, šk. sp.
 4. četrtek: sv. Kazimir, sp.
 5. petek: sv. Janez Jožef Kriški, sp. 1. r. **P. O. V. O.**
 6. sobota: sv. Koleta, d. 2. r. **P. O.**
-
7. nedelja: 3. postna: sv. Tomaž Akvinski, sp. c. u.
 8. ponedeljek: sv. Janez od Boga, sp.
 9. torek: sv. Katarina Bolonjska, d. 2. r. **P. O.**
 10. sreda: sv. 40 marternikov.
 11. četrtek: sv. Frančiška Rimska, vd.
 12. petek: sv. Gregor I. papež, sp. c. u.
 13. sobota: sv. Peter Nolasko, sp.
-
14. nedelja 4. postna: bl. Peter Trejski, sp. 1. r.; prenesenje sv. Boventure, šk. c. u.
 15. ponedeljek.
 16. torek: bl. Peter Sjenski, sp. 3. r.
 17. sreda: sv. Patricij, sp. šk.
 18. četrtek: bl. Salvator, sp. 1. r.
 19. petek: s v. Jožef, sp. **P. O.**
 20. sobota: bl. Janez Paremski, sp. 1. r.
-
21. nedelja, tiha: sv. Benedikt, op.
 22. ponedeljek: sv. Benvenut, sp. šk.
 23. torek: sv. Peter Damijanov šk. sp. c. u.
 24. sreda: sv. Gabrijelj, arhangelj.
 25. četrtek: o z n a n j e n j e bl. d. M. **P. O. V. O.**
 26. petek: 7 žalosti bl. dev. Marije; bl. Ricerij, sp. 1. r.
 27. sobota: sv. Janez Damascen, sp.
-
28. nedelja, cvetna: bl. Marko Montegaljski, sp. 1. v. **V. O.**
 29. ponedeljek vel. tjedna: bl. Pavla Gambarana, vd. **V. O.**
 30. torek vel. tjedna: bl. Angela, vd.
 31. sreda **V. O.** vel. tjedna: bl. Marko Fantucij, sp. 1. r. **V. O.**

Opomba: **P. O.** pomeni popolnoma odpustek za vse verne v frančiškanskih, kapucinskih, mmoriških, tretjeredniških in uršulinskih cerkvah.

P. O. pomeni popolnoma odpustek samo za ude 1., 2., 3. in uršulinskega reda.

V. O. pomeni vesoljno odvezo s popolnoma odpustkom za 1., 2., 3. in uršulinski red.

